

ע"פ 2594/18 - מוחמד בדוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2594/18 - א'

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

מוחמד בדוי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה, מיום 26.02.2018, בת"פ 17606-07-17,
שניתן על ידי כב' השופט כ' סעב

בשם המבקש:

עו"ד חנא בולוס

בשם המשיבה:

עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

*

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר שהושת על המבקש בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט כ' סעב), בת"פ 17606-07-17, מיום 26.02.2019.

רקע

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו את ביצוע העבירות הבאות: הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה תחת השפעת משקה משכר, לפי סעיף 62(3) בצירוף סעיפים 64(א)(3), 64(א)(4) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64(א)(3), 64(א)(4) ו-39א לפקודת התעבורה; אי ציות לרמזור אדום, לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; מהירות סבירה, לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה; וגרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.02.2015, אירעה תאונת דרכים קטלנית בצומת מרומזרת הנפגשת עם כביש 4, ושהיו מעורבים בה רכבו של המבקש ורכבה של המנוחה, לילה סלאמה ז"ל (להלן: המנוחה). כתוצאה מהתאונה, פונתה המנוחה לבית החולים ושם נקבע מותה. על פי הנתען בכתב האישום, התאונה נגרמה בעקבות כך שהמבקש נכנס לצומת באור אדום, בהיותו שיכור, ובמהירות בלתי סבירה, דבר שהוביל להתנגשות.

פסק דינו של בית משפט קמא

3. בהכרעת דינו, מיום 02.10.2017, דחה בית המשפט המחוזי את גרסת המבקש, כי הוא נכנס לצומת ברמזור ירוק ואילו המנוחה היא זו שנהגה באור אדום, בקובעו כי גרסה זו עומדת בסתירה מוחלטת לראיות שהוצגו בפניו, על כל סוגיה. בית המשפט המחוזי קבע, בהקשר זה, כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי המבקש הוא זה שנכנס לצומת ברמזור אדום. בהמשך, קבע בית המשפט המחוזי, כי "חציית צומת באור אדום, נסיעה במהירות בלתי סבירה וריח אלכוהול בתוך הרכב, לצד דגימת הדם שנלקחה מנאשם [המבקש] ואשר הראתה כי ריכוז האלכוהול בדמו היה 76 מ"ג%, כל אלה יש בהם כדי להוכיח כי הנאשם [המבקש] נהג תחת השפעת אלכוהול והיה שיכור". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי בהתחשב במכלול הנתונים, לרבות הסרטון שהוצג בפניו, "הנהיגה בשכרות, העדים שנכחו בזירה ונסיבות התאונה, כל אלה מעידים על כך שהמהירות בה נסע הנאשם [המבקש] הייתה בלתי סבירה ולא התאימה לתנאי הדרך". לאחר זאת, קבע בית המשפט המחוזי, כי יש בנסיבות האירוע כדי לבסס את הרשעתו של המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. אשר לעבירת ההריגה, קבע בית המשפט המחוזי, כי יש לראות במבקש כמי שהיה מודע לעובדה כי הוא נוהג בשכרות ולסיכונים הנובעים מכך, ולפיכך הוא מוחזק כמי שמתקיימים אצלו רכיבי היסוד הנפשי הדרושים לשם הרשעתו בעבירה, בנוסף לרכיבי היסוד העובדתי. בית המשפט המחוזי הטעים, כי "בעניינו קיים שילוב נסיבות ועובדות שמוכיחות את היסוד הנפשי של פיזיות ואשר מושתת על שלושה גורמים שהם: ראשית, הכניסה לצומת באור אדום. שנית, נסיעה במהירות בלתי סבירה, ואי התאמת המהירות לתנאי השטח והדרך. שלישית, הנהיגה תחת השפעת אלכוהול ונהיגה בשכרות". בית המשפט המחוזי הוסיף עוד, כי המבקש "לא הצליח לתת הסבר אמין ומשכנע להתנהגותו על הכביש שגרמה לתאונה ולכן המסקנה היא כי נתקיים בנאשם [המבקש] מצב נפשי של פיזיות מסוג קלות דעת במובן של נטילת סיכון בלתי סביר מבחינת אפשרות לגרימת התוצאה הקטלנית, מתוך תקווה להצליח למנוע אותה". על יסוד האמור, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. ביום 26.02.2018, נגזר דינו של המבקש, ובית המשפט המחוזי השית עליו את העונשים הבאים: 5 שנות מאסר לריצוי בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה של הריגה תוך שימוש ברכב מנועי, למשך 3 שנים; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה של גרם מוות ברשלנות; 12 שנות פסילה בפועל, בניכוי ימי הפסילה המנהלית וימי הפסילה עד תום ההליכים; קנס כספי בסך 5,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו; ופיצוי כספי לעזבון המנוחה, בסך 25,000 ₪.

5. ביום 27.03.2018, הוגש לבית משפט זה ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין. בנוסף, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר. בהחלטתי מיום 27.03.2018, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הושת על המבקש, עד להחלטה אחרת.

הבקשה לעיכוב הביצוע, וטענות הצדדים בדיון

6. בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אשר הושת על המבקש במסגרת גזר הדין, נטען כי "ערעורו של המבקש רצוף בטענות משפטיות"; וכי ישנו "סיכוי ממשי" כי ערעורו על הכרעת הדין יתקבל, או לחילופין, כי יופחת בעונו במסגרת הערעור על מידת העונש. המבקש הטעים, כי הוא תמך את ערעורו בחוות דעת מומחה, לפיה "המבקש לא היה שיכור בזמן הרלוונטי לתאונה, וכי המאשימה [המשיבה] לא הוכיחה כי המבקש היה שיכור בזמן הנהיגה... את תקינות הרמזור, זירת התאונה, גם לא תכנית הרמזורים". במהלך הדיון שהתקיים לפני, ביום 25.04.2018, הוסיף ב"כ המבקש, עו"ד חנא בולוס, וטען כי לא הוכח באמצעות תעודת תקינות, כי הרמזורים בצומת התאונה פעלו באופן תקין. עוד טען ב"כ המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי עת גזר על המבקש 5 שנות מאסר, כאשר היסוד הנפשי שהתקיים אצל המבקש הוא מסוג קלות דעת. לשיטת ב"כ המבקש, "בית משפט מרשיע את הנאשם [המבקש] בהריגה על רצפת היסוד הנפשי שנושק לתקרת גרם מוות ברשלנות וגזר 5 שנות מאסר על תיק זה, מדובר בסטייה רצינית של העונש". בהמשך, טען ב"כ המבקש כי בית המשפט המחוזי הסתמך על עדויות מסוימות, מבלי להתמודד עם סתירות בין אותן עדויות לבין ממצאים אובייקטיביים שהיו בזירת התאונה. נטען עוד על ידי ב"כ המבקש, כי המשיבה לא הצליחה להוכיח כי בעת התאונה המבקש היה שיכור, וכי בדיקת הדם שנלקחה מן המבקש נלקחה שלא כדיון, ומשכך היא מהווה ראיה פסולה. נטען בנוסף על ידי ב"כ המבקש, כי מרשו נעדר כל עבר פלילי, ועברו התעבורתי כולל 3 עבירות בלבד. אשר לחומרת העבירות ונסיבותיהן, נטען על ידי המבקש כי "מדובר בקיפוח חיי אדם במסגרת תאונה דרכים בה נפגע המבקש בעצמו". לבסוף, נטען על ידי המבקש כי בית משפט זה עיכב בעבר ביצוע עונשים חמורים מזה שהושת על המבקש, ומשלא נשקפת מן המבקש מסוכנות, יש להורות על עיכוב ביצוע עונשו, וזאת עד להכרעה בערעורו.

7. המשיבה, אשר יוצגה בדיון, על ידי עו"ד עידית פרג'ון, מתנגדת לעיכוב ביצוע עונשו של המבקש. לשיטתה של המשיבה, הכרעת הדין בעניינו של המבקש "מושגת על מארג ראיות אובייקטיביות ועדויות ראייה השזורות זו בזו. הטענות שמעלה חברי עלו בדיונים והיו בליבת הדיונים בבית המשפט המחוזי, לרבות אופן לקיחת הדגימה וחווה הדעת הסותרות בנוגע לשכרות". המשיבה הוסיפה וטענה, כי סיכויי הערעור נמוכים עד מאוד. בהמשך, הבהירה המשיבה כי במקרה דנא המבקש נהג בשכרות תוך חציית צומת באור אדום, וכי אין הבדל בין המסוכנות הנשקפת הימנו בין אם מדובר ביסוד נפשי של קלות דעת או ביסוד נפשי של אדישות. עוד טענה המשיבה, כי גם אם היה מדובר בגרימת מוות ברשלנות, כפי שטען ב"כ המבקש, הסיכוי שעונשו של המבקש יומתק מחמש שנות מאסר לריצוי בפועל לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, הוא קלוש.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, והאזנתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להדחות.

9. נקודת המוצא לדיון בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, היא כי על עבריו מורשע להתחיל בריצוי עונשו

עמוד 3

לאלתר, ואין בהגשת ערעור כשלעצמה, כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש (ראו, בין היתר, ע"פ 3259/15 פלוני נ' מדינת ישראל (14.6.2015) (עניין פלוני); ע"פ 5921/12 סבג נ' מדינת ישראל (23.9.2012); ע"פ 8397/10 זועבי נ' מדינת ישראל (28.11.2010)). ואולם, ייתכנו מקרים ויהיו נסיבות בהם תהיה הצדקה לעיכוב ביצוע העונש, למרות קיומו של אינטרס ציבורי המצדד באכיפה מיידית של גזר הדין, כשאז ניתן יהיה להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על הנאשם, או על עיכוב ביצוע רכיבים אחרים של גזר הדין (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.08.2000); עניין פלוני; ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.9.2015)).

10. על השיקולים המנחים את בית המשפט, בבואו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע, עמדתי, בין היתר, בע"פ 5939/12 פשקוב נ' מדינת ישראל (5.9.2012), בציני, כי:

"לשם הכרעה בשאלה אם יש לעכב ביצוע עונש מאסר, על בית המשפט לבחון מספר שיקולים ולאזן ביניהם. בין השיקולים המנחים את מלאכת האיזונים ניתן למנות, את חומרת העבירה שבה הורשע המבקש ואת נסיבות ביצועה; את אורכה של תקופת המאסר שנקבעה; את טיב הערעור וסיכויי להתקבל; את עברו הפלילי של המבקש; את התנהגות המבקש במהלך המשפט ונסיבותיו האישיות; וכיוצא באלו"

הנטל הוא על המבקש את עיכוב הביצוע, לשכנע את בית המשפט כי בנסיבות עניינו הספציפי, יש מקום לסטות מן הכלל, לפיו גזר הדין יבוצע מיד לאחר הינתנו, ודברים אלה יפים מקל וחומר, לגבי גזר דין המטיל עונש מאסר לריצוי בפועל, ועל אחת כמה וכמה - כאשר מדובר בעונש מאסר לתקופה ממושכת.

11. בעניינו, נגזרה על המבקש תקופת מאסר ממושכת בת חמש שנים, בגין ביצוע עבירה חמורה של הריגה. המבקש גרם, תוך כדי נהיגה בשכרות ובמהירות מופרזת, לתאונה קשה שבמהלכה קיפדה את חייה בחורה צעירה, דבר שגרם טרגדיה משפחתית קשה וכואבת. אשר לסיכויי הערעור, מרבית טענותיו של המבקש נוגעות לממצאי עובדה ומהימנות, שבהם, כידוע, ערכאת ערעור לא תיטה להתערב, אלא במקרים חריגים ומצומצמים (ע"פ 6577/10 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.2013), בפסקה 52, והפסיקה המאוזכרת שם). המבקש משיג על קביעות עובדתיות של בית משפט קמא, כגון רמת שכרותו בעת שנהג; תקינות הרמזורים במקום התאונה; תיאור זירת התאונה; תוכנית הרמזורים; והוכחת היסוד הנפשי הנדרש לעבירת ההריגה. בנסיבות אלה, עומדת בפני ערעורו של המבקש משוכה גבוהה, שכן בית המשפט המחוזי התרשם באופן ישיר מהעדים אשר נכחו באירוע, וממידת מהימנותם, ובחן באופן בלתי אמצעי את יתר הראיות. מבלי לקבוע מסמרות בדבר, אין לומר כי סיכויי של ערעור מעין זה להתקבל הם סיכויים טובים, ואינני רואה להרחיב מעבר לכך. נתתי דעתי לכך שהמבקש נעדר כל עבר פלילי, וכי הוא התייצב לכל הדיונים שהתקיימו בעניינו, אך אין בכוחם של שיקולים אלה כדי להוביל לתוצאה שונה.

12. לאור האמור, הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי נדחית בזאת, וכפועל יוצא מכך מתבטלת החלטתי, מיום 27.03.2018.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 16.05.2018, עד השעה 09:00, בימ"ר קישון, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 09-9787336. התנאים המגבילים והערבויות

הכספיות שהושתו על המבקש, יעמדו על כנם, על מנת להבטיח את התייצבותו לריצוי עונש המאסר, כאמור.

ניתנה היום, י' באייר התשע"ח (25.4.2018).

ש ו פ ט
